

HEW LOCKE

Lyder Hermansen, Silje Synnove, Born Exotic, KUNSTforum,
Issue 2, 2010

KUNSTforum NR.2 2010 2. ÅRGANG KR 95,- INKL. MVA

FELIX GONZALES-TORRES KULTURARVEN FORFALLER PARIS
VIGELAND OG POLEN HEW LOCKE LEIPZIGSKOLEN KUNSTKRITIKK

Q: *Blir du noen gang lei av å være den eksotiske?*

HEW LOCKE

– Ja, men britisk kunst er død.
På den globaliserte kunstscenen
er jeg endelig meg selv.

RETURUKE 38 INTERPRESS NORGE AS 02
9 771891 259006

PORTRETET

Født eksotisk

Den britiske kunstneren Hew Locke forlyster seg i en overflod av plastikkblomster, sølvkjeder, krims og krams. Men bak bling-blinget sitter en politisk observatør og smiler.

AV SILJE SYNNOVE LYDER HERMANSEN

– Hvis jeg ikke hadde blitt kunstner, ville jeg vært historiker.

Vi sitter på et nystreiglet og overpriset Kunstneres Hus i Oslo. Ved min side har jeg Hew Locke. Den 50 år gamle kunstneren er i Norge for å besøke utstillingen *Holy Toy* på Haugar Vestfold Kunstmuseum i Tønsberg. Utstillingen setter Locke i kontekst med nordiske kunstnere som Kjartan Slettebakk, Fredrik Raddum og Maria Rubinke, og det er første gangen han stiller ut i Norden.

– Jeg er opptatt av makt, forklarer han videre.

– Makt, og hvordan ting endrer seg over tid.

Det fremtredende skinnskjegget med en tilhørende, ganske uformelig six-pence gir unektelig inntrykk av en som liker å utfordre. Likevel har Locke ingenting av den blinde idealismen til en 20-åring. Han er engasjert – det sier seg selv – men han serverer sine kommentarer godlynt.

– Alt kan ikke være død og fordervelse, sier han så.

– Det må være plass til en viss foreldrenes skjønnhet.

FINNE SEG SELV Hew Locke ankom denne

HEW LOCKE
(f. 1959) i *Edinburgh*

1988: BA i fine art ved Falmouth School of Art
1994: MA i skulptur ved Royal College of Art
Hew Locke var i vår aktuell med gruppeutstillingen *Holy Toy* ved Haugar Vestfold Kunstmuseum kuratert av Tone Lyngstad Nyaa. Utstillingen vandrer videre til galleri Sølvberget i Stavanger Kulturhus.

verden i Edinburgh i 1959, men han har vokst opp i den tidligere britiske kolonien Guyana hvor hans far opprinnelig kom fra. Som barn av kunstnerforeldre ble han oppfordret til *ikke* å velge en kreativ karriere.

– Jeg prøvde hardt å la være, gliser han.

– Men jeg fikk det ikke helt til.

Da han dro tilbake til England som 21 åring, var det for å designe platecover.

– Jeg kunne ikke for mitt bare liv se for meg en framtid som kunstner.

Men tross advarselen fra foreldrene, var det likevel den veien han gikk.

Locke snakker med en viss resignert nostalgi om studietiden på Falmouth School of Art hvor han ble uteksaminert i 1988. Macho landskapsmaleri var tingen på den tiden. Ett pen-

selstrøk i friluft var bedre enn hundre i studio. Men det britiske været ga lite tilfredsstillende til en permanent solbrun kunstner med forsmak for sterke farger.

Det hele endret seg da han møtte den portugisiske maleren Paula Rego. Hun arbeidet med et univers av ambivalente sosiale realiteter hvor mennesker ble satt i situasjoner og iført klær for å passe inn i en historiefortelling som var hennes egen. Da Rego lurte på hvorfor han insiterte på å fryse nesa av seg i den britiske tåka, ble Locke svar skyldig. Kunsten hans endret seg på stedet.

FREMMEDE FUGL Hew Lockes arbeider bugner av farger. Han later til å ha en forkjærlighet for det gule og det oransje. Det er de samme sjatteringene som i bekkevannet i barndommens Guyana.

– Det er vakkert, sukker Locke. Det gikk 7 år før han besøkte Guyana igjen etter studieoppholdet i London.

– Da innså jeg hvorfor jeg var så ulik mine kolleger i metropolen. Jeg hadde ikke fått ideen før, men jeg innså at jeg hentet inspirasjon fra mye av det jeg opplevde som barn.

Han hadde bare ikke lagt merke til det, så lenge han strevde etter å være britisk.

Hew Locke: *Black Queen*, 2004, trebase, skruer, plastikk, stoff, foto: Sylvia Kochanska

«Locke er utkantkunstneren
som har seilet inn på bølgen av eksotisme
i den europeiske kunstverden.»

Hew Locke mellom *Universal Soldier*, 2006 og *Arabian Knight*, 2006, foto: Sylvia Kochanska

Locke gikk videre i utdanningen som skulpturstudent ved Royal College of Art hvor han ble uteksaminert i 1994. Avslutningsarbeidet hans var enorm skulptur i pappmasjé som fikk være med på en turné landet rundt.

– Folk likte arbeidet mitt, men for alle de gale grunnene, forteller Locke.

– Én kar roste meg opp i skyene og hevdet skulpturen min minnet ham om en ferie han hadde hatt i Nepal. Det var et stort problem på begynnelsen av 1990-tallet at folk hadde lite erfaring med andre kunstformer.

– Når andre så pappmasjeen lurte de på hva karnevalet var godt for, men selv følte jeg meg bare som en fremmed fugl.

DIANAS FARGER I fire år sluttet Hew Locke tvert å bruke farger. Han jobbet i papp og tegnet i håp om at det svarte og det hvite skulle fjerne stempelet som karibisk kurios.

Det var et økonomisk valg også, selvfølgelig. Kunstneren smiler lurt. Han endte opp med å ta

fargene tilbake. Men ikke før han hadde dekonstruert sin egen kunst. Katalysatoren skulle vise seg å komme fra kongelig hold.

Diana-effekten gikk dypt inn på Locke. Episoden minnet ham om hans egen bestemors død. Overdådigheten rundt lysene, blomstene og de små suvenirne som ble lagt ned ved improviserte altere var overveldende.

–Særlig husker jeg en barbiédokke med skitne duefær festet til ryggen som et substitutt for vinger. Hun var bundet fast til et gjerde til minne om prinsessen. Så lurer man på hvordan definerer vi et offisielt portrett?

Ut av hysteriet trådte fuglen Fønix i form av en serie voodoo-dokker. Materialene var nye, og fargene var så sprakende som aldri før.

LIDENSKAPELIGE PORTRETTER Siden har Hew Locke vært intenst opptatt av kongelige portretter.

Da han var barn, var skolebøkene prydet med den tidligere koloniens statsoverhode. Elev-

ene brukte å slå i hjel tiden med å pryde dronningen med bart og briller. For barnas del kunne hun vært hvem som helst. Det merverdige ved at dronning Elisabeth skulle fortsette som overhode for alle tidligere britiske kolonier slo ham ikke den gang.

El Dorado fra 2005 portretterer dronning Elisabeth gjennomhullet av nåler. Et tilsvarende verk, som vårens besøkende ved Haugar kunne beundre, var *Black Queen*. Dronningens klassiske byste er her gjengitt i plastikkblomster, sølvkjeder og annet stasj funnet i ymse butikker og på loppemarked. Ut fra virvaret stirrer et par røde glassøyne.

– Da jeg startet med den i 2003 var det tenkt som en protest mot invasjonen av Irak.

Så, to uker etter at han hadde startet arbeidet, kom terrorangrepet mot Madrid.

– *Black queen* ble til et arbeid om frykt. Vi vandrer rundt og lurer: «(Når vil det skje?)» To år senere sprenget bombene i London.

Portrettene ble utstilt i Los Angeles av Peter

Over: Oversiktsbilde av Hew Lockes arbeider slik de var montert på Haugar Vestfold Kunstmuseum i utstillingen Holy Toy, foto: Sylvia Kochanska
Under: Hew Locke: *Black Queen*, detalj, 2004, trebase, skruer, plastikk, stoff, foto: Sylvia Kochanska

Hew Locke: *Kingdom of the Blind #8*, 2008, utsnitt,
trebase, skruer, plastikk, stoff, foto: Sylvia Koschanska

